

service-krav, og vi er tilfredse med, at det dog trods alt lykkedes så langt.

Det blev også klart, at selv om lovforslag nr. L 40 vedtages på onsdag, kommer der et spil efter dette, som vi i Socialdemokratiet vil følge meget nøje i bevidstheden om, at vi ikke er forligspartnere. Derfor kan vi jo godt være både vågne og opmærksomme, og det vil vi være.

Jeg kan undre mig lidt over, at i en sag som denne, som er så vigtig for os alle, er kulturministeren her ikke, men i kulturministerens fravær vil jeg stille den fungerende kulturminister følgende spørgsmål: Er det sådan, at ministeren vil sikre, at uanset hvad der måtte komme af besværligheder, tekniske og måske også politiske, vil man i det videre forløb sikre, at der er tre kvalitative niveauer i det danske medielandskab, nemlig det lokale niveau, det regionale niveau og det landsdækkende niveau?

Så vil vi i øvrigt også gerne på et eller andet tidspunkt indvies i, hvordan man har tænkt sig at opretholde den lytter/seerdialog, som ministeren på et meget tidligt tidspunkt har garanteret skulle etableres, men som vi i hvert fald ikke indtil videre har andet indblik i, end at det er noget, man aftaler med henholdsvis Danmarks Radio og TV 2.

Vi har tænkt os at stemme for nogle af ændringsforslagene og at stemme imod det samlede lovforslag.

Poul Nødgaard (DF):

Den medielov, som nu gennemføres med virkning fra den 1. januar 2003, er en udløber af den aftale, som regeringen og Dansk Folkeparti indgik den 2. juni 2002.

Jeg må sige, at der blev udfoldet rigtig store anstrengelser for, at aftalen skulle have et bredere grundlag end de tre partier, der kom med. Nu er kulturministeren ganske vist ikke til stede, men den fungerende kulturminister kan i hvert fald fortælle kulturministeren, at jeg synes, han personlig udviste utrolig stor aktivitet for at få lavet en bred aftale.

Den dag i dag står det for mig som et mysterium, hvorfor Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, SF og Kristeligt Folkeparti ikke gik med i den aftale. De fik sat en lang, lang række fingeraftryk i den mediepolitiske aftale den nat, og jeg mente faktisk, det kun var en formalitet, da de fire partier gik uden for døren og kom tilbage og meddelte, at de naturligvis ville være med, men ville have betænkningstid til næste dag.

Men vi kender alle resten af historien. De meldte fra ét efter ét.

Netop den åbenhed, der blev udvist i forbindelse med medieaftalens tilblivelse, vil jeg godt komme ind på. Hvis man kaster blikket tilbage på den medieaftale, der i realiteten er gældende den dag i dag, og som den tidligere regering indgik, blev Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative holdt totalt uden for. Det er mit indtryk, at den blev lavet i en stue i Århus hos et tidligere folketingsmedlem, og det må man også gerne, men jeg synes nok, man kunne have gjort et eller andet for at drage den daværende opposition ind i billedet. Det var bestemt ikke sådan, det foregik denne gang, for alle tre partier, både Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative, var meget optaget af, at vi skulle have alle partier med.

Kl. 10.45

Ved førstebehandlingen af forslaget her i Folketinget for nogle uger siden var der en meget heftig debat, vil jeg nok sige. Den har været lidt mindre heftig i dag, men alle de spørgsmål, der ryger gennem luften om TV 2, og hvordan TV 2 eventuelt bliver privatiseret, er slet ikke en sag, vi kan behandle kvalificeret i dag, for hele det grundlag, der skal til for eventuelt at privatisere TV 2, er først til stede i begyndelsen af det nye år.

Hvordan kulturministeren vil kundgøre det for både forligspartierne og oppositionen, må han selv finde ud af. Men jeg har tiltro til, at det vil foregå på en fair, redelig og ordentlig måde, og som jeg har sagt ved tidligere lejligheder, når vi har drøftet medielovgivning, skal det nye TV 2 også i en eventuel privatiseret form have den samme stærke udformning, som vi kender i dag. Jeg tror faktisk, at både Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti er hundrede procent enige om, at et privatiseret TV 2 ikke må have en lavere kvalitet end den, vi kender i øjeblikket.

Så vil jeg godt sige – ikke for at pirke lidt til sårene, selv om man skal gøre det en gang imellem – at med hensyn til den trussel, vi har hængende over hovedet, om at samle 72 underskrifter og få behandlingen af lovforslaget udsat i 12 dage, som man har ret til, har jeg egentlig aldrig fundet ud af, hvorfor man pludselig opgav den tanke. Det kan måske være, fordi Socialdemokratiet, De Radikale og SF fik kolde fødder alene ved tanken om, at de skulle kalde alle deres folketingsmedlemmer ind den 19. december, og ikke syntes, det var nogen smart idé.